

O jedinečné památce na Hranicku: Římský most a Šípková Růženka

Objeví se po dostavbě dálnice Římský most v plné kráse?

Římský most je nyní v křoví a trní a jakoby čekal na vysvobození od nějakého pohádkového prince. Jedná se o prastarý most, o němž je zmínka v nějaké písemnosti před staletími. Zde je nazýván Římský a vedla po něm takzvaná Oderská cesta. Doba vzniku se nedá určit.

Stojí na potoce Ludina vedle budované dálnice. Je štěstí,

že ho dálnice nepohltila, neboť byl již jednou přesunut při stavbě železnice za císaře pána. Je to nepatrný trpaslíček vedle toho monumentálního dálničního mostu, ale jeho význam ve své době byl snad ještě větší než toho nového a ten význam má i v dnešní době. Pro svou historickou hodnotu a jedinečnost. Těch dálničních mostů v Moravské

bráně je hodně, ale tento je jedinečný.

Porovnat ty dva mosty vedle sebe dává možnost si uvědomit, jak obrovský pokrok v technice a vědě člověk prodělal, a také jaký pokrok udělal v ničení naší planety Země.

Ta dálnice je v dnešní době neúprosně nezbytná, ale je jako násilný řez v naší úzké Moravské bráně. Ty tisíce hektarů nádherné přírody a polí zmizely v neúprosném vývoji času. Promiňte mi ten povzdech. Na ta místa zde

mám mnoho klukovských vzpomínek. Kousek dál je místo, kde bývala dávno zaniklá obec Šovejda. Jako kluci jsme tam dělali archeologické průzkumy. A co bylo těch nádherných upytlačených pstruhů.

Na trati z Bělotína stál na konci války Němci opuštěný muniční vlak. Kotel lokomotivy prostríleli „kotláři“, tak se říkalo stíhačkám spojeckých vojsk, které se střemhlav vrhaly na německé zásobovací vlaky mířící na

frontu. Naše parta kluků, pochopitelně bez vědomí rodičů, z vlaku uzmula arzenál zbraní, pušky a bajonety. Byly tam již české hlídky s pásky na ruku, fronta již přešla, ale my jsem hlídky obelstili a přes ten most jsme se pak s tím nákladem vlekli.

Když se v lese Dubravě ozvala vzdálená střelba, prchli jsme do polí a ukryli se v kráteru bomby, která tam po bombardování v minulém roce zůstala. Těch kráterů tam na polích na sever od nádraží

bylo více než sto. Byly tam ještě několik let po válce. Z toho kráteru jsme vylezli až za tmy. Ten zbrojní arzenál, který jsem přivlekl domů, pak můj otec na trakaři odvezl na místo, které určil utvořený Národní výbor. Ale to jsem vzpomínkami odbočil od Římského mostu.

Doufám, že se po dostavbě dálnice objeví v plné kráse, bude opraven a potěší pamětníky i všechny, kdo mají smysl pro krásu i historii.

František Pečeňa